

xime Jubilæi festa celebritate insignis, quam omnis Ecclesia Pontificia mira quadam animorum alacritate, auctoritate Pontificum compulsa, in æterna, ut vocatur, urbe nunc religiose agit. Quid miseros mortales adigat, ut patriis sedibus relictis, eo se tam frequentes conferant, anxie nimis disquiri non est opus. Persuasum est popello, omnibus peregrinis & incolis, qui certis vicibus certa urbis illius templa religiose adiverint, omnium peccatorum veniam plenissimam, a Pontifice auctoritate Divina iri concessum. Atque ne quis existimet, sola minora peccata esse, a quibus Romanus Præsul Ecclesiæ suæ fidis cultoribus absolutionem promittat, omnium etiam maximorum, atque illorum etiam, quæ reservata Pontificis vulgo vocantur, certissimam pollicetur abolitionem. Neque homicidia ex hoc censu quisquam eximat; etiam illorum gratiam facit eis, qui religiose Jobelæi solennitatem celebraverint.

Sed eheu! quoties ego ista tam indigna apud animum meum considero diligentius, vix me abstineo, quin vicem misere cœci populi a cœcis & excœcantibus ductoribus seducti ex animo doleam. Quid enim? potestne res magis temeraria esse vel dici, quam illa ipsa crimina, quæ Lex Divina & humana pœnis maximis puniri præcipiunt, impunita dimittere? Nam ut de cædibus voluntariis nihil dicam, ipsi etiam involuntarii homicidæ etsi minore supplicio afficiantur, nunquam tamen illos omni pœna caruisse certum est.

Cum ergo a Perquam Magnifico atque Amplissimo Illustris hujus Reipublicæ Senatu mihi nuper benevole concessa Ordinaria Professio Linguarum Græcæ atque Exoticarum, a solenni Oratione sit auspicanda, cui rei hæc hora constituta est, in Splendissima hac Honoratissimorum Virorum panegyri, pauca de Homicidarum maxime Involuntariorum pœnis ex Hebræorum & Græcorum monumentis dicere constitui.

Non ita mihi placeo, Auditores omnium Ordinum Splendissimi atque Dignissimi, ut quicquam egregii de me polliceri Vobis audeam. Ipse satis scio, quam difficilis & ardua res sit, tam Doctis Auribus digna loqui & convenientia. Sed nec plane tamen ingratam esse materiam judico; cujus etiam dignitas facit,